

„Jeg vidste ingenting. Men hun har jo i mange Aar været svag.“

„Du har altsaa ikke søgt hende, . . . heller ikke set nogen af dine Søskende?“ spurgte hun og saae forskende paa ham henne fra den Krog af Sofaen, hvor hun havde slaaet sig ned.

„Nej,“ svarede Per, der med let dirrende Hænder hængte hendes Overstykke op paa Dørstolpen.

„Men hvordan fik du da at vide, at de var flyttet her til Byen?“

„Jeg saae det en Dag tilfældigt i en Avis, hvor min Søster havde averteret om Spilleelever. Og forresten var Sagen allerede paa Tale ved min Faders Begravelse. De vilde flytte herover af Hensyn til et Par af mine yngre Brødre, der har faaet Ansættelse her.“

Han tog Plads i en Stol et Stykke borte fra hende. Hun sad en Stund med Haanden under Kinden og saae ud for sig.

„Veed du hvad —?“ sagde hun efter nogen Tavshed. „Jeg tror, at dersom jeg havde vidst, din Moder var mig saa nær, — jeg havde ikke kunnet lade være at gaa hen til hende. Især ikke dengang, da jeg lige var kommen hjem fra Rejsen og følte mig saa forfærdelig ene og trængte til et Menneske, med hvem jeg rigtig kunde tale om dig. Tror du, hun vilde have modtaget mig?“

„Jeg veed det ikke.“

„Aa jo, det vilde hun nok. Jeg er overbevist om, at hun vilde det, . . . og at hun tilsidst havde forstaaet os.“

„Kan du huske, det troede du ogsaa, dengang du i lignende Hensigt gjorde Eberhard et Besøg. Og det blev dog kun til Skuffelse for dig.“

Det varede lidt, før Jakobe svarede herpaa. Det